

**Ik ben Noah en ik ben erfgoeddrager van het verhaal van Willie van Oers.
Willie was 5 jaar toen de oorlog begon en woonde met zijn ouders en broertjes en zusjes
aan de Lijmbeekstraat.**

Ik weet nog goed, ik zat op de kleuterschool en onze school werd ingenomen door de Duitsers. Ze wilden daar een opslagplaats voor wapens maken.
Er was één joodse juffrouw op school en die werd opgepakt en weggevoerd.
En vermoord in de holocaust.
Er was een Duitse soldaat en hij bewaakte de poorten van de school.
Hij had een grote Duitse herdershond bij zich en iedereen was bang voor de hond! Echt iedereen!
Maar één kind niet en die aaide de hond.....toen opeens hap, beet de hond het kindje in zijn hand! En ik vergeet nooit hoe die Duitse soldaat er heel gemeen bij stond te lachen.

Er waren vaak bombardementen. Ik herinner me het Sinterklaasbombardement nog goed. Ik was bij mijn opa en oma in de Gagelstraat geweest en had cadeautjes gekregen waar ik blij mee naar huis ging. Ik kreeg nog niet de kans die aan mijn ouders te laten zien want plotseling was er een heel kabaal van laagvliegende vliegtuigen en ontploffingen. Onder in ons huis hadden we een hele grote gewelfde kelder. 'Naar de kelder' riep vader die ondertussen de baby uit de wieg haalde om snel naar de kelder te gaan. Nog geen seconde later vlogen de scherven van de ruiten die braken door de bombardementen in de wieg. Als vader iets later was geweest was de baby dood geweest.

Toen de bombardementen afgelopen waren konden we niet meer in ons huis blijven. Alle ramen waren kapot en de dakpannen van het dak. We zijn snel naar opa en oma gegaan. Alles op straat was kapot. Sommige huizen hadden geen muren meer. Je kon er zo binnen kijken. Op het spoor stond nog een trein in brand. Het maakte veel indruk op me.
Toen ik weer op school kwam waren de tafeltjes van sommige kinderen leeg. Ze kwamen nooit meer terug. Ze waren doodgegaan door het bombardement.

Een paar weken voor de bevrijding was ik met mijn vader bij het zwembad De IJzeren Man. Plotseling sloten de Duitsers het hele gebied rondom het zwembad af en niemand mocht weg. Er werd een razzia gehouden. Alle mannen boven de achttien jaar moesten mee naar Duitsland om daar te werken. Maar mijn moeder had mijn vader een briefje meegegeven waarop stond dat hij een besmettelijke ziekte had. Dat was een nepbriefje. En toen hoefde hij niet mee. De Duitsers waren namelijk heel bang dat zij ook ziektes zouden krijgen. Toen mochten we snel doorlopen.'

Er vlogen ook vliegende bommen over ons heen, bedoeld voor de haven van Antwerpen en Londen. We konden het motortje van die bommen van ver horen. Zolang dat aan was, bleef de raket in de lucht. Maar ging het uit, dan viel de bom ineens naar beneden met een zware explosie! In Eindhoven is dat een keer gebeurd, op de Kruisstraat. Drie vriendjes van mij zijn daarbij gedood. Gewoon toen ze thuis waren. Mijn ouders vonden het toen gevaarlijk om boven te blijven slapen, dus hebben we alle matrassen naar de kelder onder ons huis gesjoud en daar hebben we nog met z'n allen tot mei 1945 geslapen.

Het geluid van de bommen, dat heb ik nog in mijn oren. Dat gaat er nooit meer uit.